

RODINA A BOŽSKÉ SRDCE

ŽIVOTEM č 236

CENA 50 hal.

Rodina zasvěcená Božskému Srdci Páně.

PŮVOD ZASVĚCENÍ.

R. 1675. v oktávě Božího Těla zazněl do světa výkřik stesku a lásky Božského Srdce Ježíšova: „Viz, Srdce, které lidi tolik milovalo, že nic se nešetřilo a tak málo jest milováno.“

I přálo si, aby obraz jeho nejsv. Srdce byl veřejně uctíván, aby při pohledu na něj srdce lidská byla pohnuta k lásce a jemu náhradu přinesla za toliký nevďěk lidský.

Vládnouti chtělo Božské Srdce Páně v srdcích jednotlivců, vládnouti si přálo nad národy i v rodinách křesťanských. A toto volání božské lásky nezůstalo bez ohlasu. Zasvěcovali se službě jeho nejsv. Srdce jednotlivci, zasvěcovaly se celé rodiny.

Tak na prvním místě sama světice Markéta Marie Alacoque, již si Srdce Ježíšovo vyvolilo za hlasatelku svých zaslíbení, zasvětila dne 20. července 1685 řeholní rodinu nejsv. Srdci Ježíšovu. Rozmachu nabyl tento způsob úcty nejsv. Srdce zvláště v posledních dobách. Vždy více a více se zasvěcovaly rodiny Božskému Srdci Ježíšovu. R. 1890 čítalo se zasvěcených rodin na 2 miliony. V dnešní době vzbudila Prozřetelnost velmi horlivého hlasatele této úcty k Božskému Srdci Páně Matea Crawley

z kongregace nejsv. Srdcí Ježíše a Marie v jihoamerické republice Peru.

Tento kněz, plný živé víry a lásky, byl uzdraven ve svatyni Božského Srdce v Paray le Monial a zde v nitru svém uslyšel hlas: „Jdi a dobývej rodiny mému Božskému Srdci.“ Veliký to úkol. Než Pán pravil sv. Markétě: „Důvěřuješ-li pevně mé lásce, uvidíš pravé divy mé lásky.“ A P. Mateo byl mužem velké víry a důvěry a proto šel a dobýval rodiny Srdci Ježíšovu a získal jich v různých zemích převeliký počet a jak vypravuje — často viděl pravé divy lásky milosrdného Srdce Ježíšova.

A nemlčeli k tomuto dílu biskupové. Dosud na 450 biskupů schválilo slavné zasvěcení rodin B. Srdci Ježíšovu. Nemlčeli ani papežové. — Vřele doporučovali toto dílo a zvláště svatý Otec Pius X. a Benedikt XV. s otcovskou láskou povzbuzují P. Matea, aby jen šel do širého světa a všechny rodiny podmanil láskyplné vládě Ježíšově.

Aspoň krátce jsem se zmínil o dějinách zasvěcení nebo jiným jménem intronisaci Srdce Ježíšova v rodinách. Nyní si však zvlášť všimněme účelu a významu tohoto slavného zasvěcování rodin nejsv. Srdci Ježíšovu.

ÚČEL ZASVĚCENÍ.

V Bologni, když jsem sestupoval s kazatelny, vypravuje P. Mateo, řekl mi p. kardinál:

„Otče, zůstaňte zde. Přicházíte nám kázati velkou pravdu a já k tomu chci říci — Amen. O velkých svátcích jsou moje katedrály naplněny, ale nevidím, že by má společnost stávala se křesťanštější. Proč to? Protože se modlí okamžik a vrátíc se domů, žije životem jen přirozeným, pohanským. Domácnost není — jak jste řekl — svatostánkem. Ježíš není v domácnostech. To jest třeba změnit.“

Ano, toť účel a snaha intronisace — zasvěcení — proměnit takřka domácnost ve svatostánek, kde by Ježíš bydlel, vládl, kde by panovalo jeho učení, přikázání, ctnosti.

Ježíš je králem, jak sám slavnostně vyznal před Pilátem, i žádá rodiny, aby mu otevřely příbytek svůj jako útulek v bouři nenávisti, rozpoutané proti němu. Jest vyhnán z parlamentů, ze soudních síní, ze škol, tluče na dveře vaše: „Otevřete, jsem to já, Ježíš, král lásky.“ Ach, zavírají, želbohu, mnozí srdce i dveře a volají: „Nechceme, abys nad námi vládl.“ My však otevřeme mu své dveře a prosíme: „Vstup, Pane, chceme, abys zde vládl.“

A na důkaz, že uznáváme Pána za svého krále a pána, vystavujeme obraz jeho nejsv. Srdce na čestném místě ve svém příbytku a zasvěcujeme mu vše, co jsme a máme, s vroucí prosbou a touhou: „O Ježíši, buď naším králem, vládni u nás. Chceme ti věrně sloužiti, tobě se podrobiti. Chceme ti náhradu přinášet svou věrnou láskou a oddaností.“

PROČ PŘÁVĚ OBRAZ SRDCE JEŽÍŠOVA VYSTAVUJEME?

Jest to přání P. Ježíše. On to chtěl, aby obraz jeho Božského Srdce byl vystaven veřejné úctě i v domech a zaslibuje takovým domům své božské požehnání.

Pozoruhodné jest, co čteme v rukopise ctih. Marie Rafolsové z 1. července 1836. Tento rukopis byl nalezen dne 29. ledna 1932, jak jí to Pán Ježíš předpověděl. Od odborníků její rukopis uznán za pravý. Jest to vzkaz P. Ježíše Španělsku i nám. Mimo jiné praví tu nejsv. Srdce Ježíšovo: „Chci vládnouti nad domy, nad rodinami, nad katedrami, dílnami a školami. Všude mají uctívati mé milé dítky můj obraz. I na horách, kudy se ubírají pocestní, má býti upevněn můj obraz. Nemá býti založena rodina, v níž by nevládlo mé Srdce.“

„Chci, aby všichni lidé nosili odznak mého slitovného Srdce a těm, kteří nábožně jej budou nositi, slibuji velké milosti pro jejich věčnou spásu.“

A proč právě srdce?

Zjevil Pán Ježíš své srdce s vyšlehujícími plameny, s křížem a trním, aby nás ujistil, že nesmírné oběti, které pro nás přinesl — pro každého i pro rodinu — přinesl z upřímné lásky — vždyť šly přece ze srdce.

Zjevuje své srdce s křížem a trním, aby nás posilnil na cestě obětí, jichž tolik vyža-

duje život spořádaný v rodině. — Dal nám své srdce, aby povzbudil nás k důvěře. Když srdce své ti nabízím, zda také ostatní ti nedám?!

Proto tak podivuhodně působí mnohdy již pohled na obraz B. Srdce Ježíšova. — Jinoch vypravoval knězi: „Zamiloval jsem si láskou vášnivou dívku. Ona však mne opustila a ještě si dělala ze mne posměch. Myslil jsem, že to již nesnesu. Kdysi večer, když jsem se vrátil z práce, vzal jsem si revolver, abych učinil konec, jak jsem se domníval, bídnému životu. Již, již chtěl jsem se střelit do hlavy, než v tom pohlédl jsem na obraz Srdce Ježíšova a tu ruka napřažená k ráně mi sklesla, jako by ji někdo stáhl. V tom okamžiku jsem jasně poznal, co jsem to vlastně chtěl učiniti. Litoval jsem toho opravdu a dodnes děkuji Božskému Srdci za záchranu.“

SRDCE JEŽÍŠOVO CHCE BÝTI KRÁLEM A STŘEDEM RODINY.

Ježíš má právo na jednotlivce, má právo na rodinu. On jejím Stvořitelem, on jejím Vykupitelem. Jako tvůrce ji založil a když pro hřích upadla — on ji opět pozdvihl a vrátil bývalou důstojnost. Milostí svou povznesl rodinu do stavu nadpřirozeného. Svou vlastní krví ji očistil a posvětil. Láska a milost Srdce Ježíšova spojila křesťanské rodiče v jedno a P. Ježíš rád používá věřících rodičů, aby skrze

ně světu dal ozdobu a útěchu pro mnohé v jejich dítkách a nebi světce.

V rodinách, kde Ježíš není uznán, tam snadno vzniká hřích a tam ani nemohou plnit svatosvatou svoji povinnost vychovávat dítky pro život věčný.

Šťastná rodina, kde Ježíš jest středem života rodinného, jak tomu bylo v domku naza-
retském. Jen pro něho žili a pracovali P. Maria a sv. Josef. Šťastná rodina Lazara, Marie a Marty, která si vyvolila Ježíše za svého krále. Jemu oddaně sloužila, pro něho snášela i pronásledování. A Ježíš stal se jim i nejlepším přítelem a lékařem. Šťastná rodina Zacheova, který s takovou úctou a pokorou přijal do svého domu P. Ježíše. Od té chvíle nastal dokonalý obrat v domě tom — zavládla poctivost a spravedlnost.

Samo sebou ovšem každý člověk i každá rodina jest povinna uznat svrchovanost Ježíšovu, ale nelze upříti, že dobrovolným zasvěcením stává se toto spojení vroucnější. — Vypravuje P. Mateo: „Otec jest nepřítel církve — sektář. Jeho žena pláče — modlí se a přikazuje se modlit dvěma malým dceruškám. Slyší kázati o intronisaci, jaké požehnání přináší rodinám. Jak to udělat?

Připravuje se s dítkami modlitbou a obětmi a potom prosí muže, aby jí dal darem v tomto roce dovolení intronisovat Božské Srdce v saloně a otec, ku podivu, neodváží se jí to

odepřít, jen si vymíňuje, že sám nebude přítomen. — Slavnost se vykonala zbožně. Dítky se modlily za obrácení otce. Když vše skončeno, otec zvědavě vstoupí do salonu a pohlédne na obraz, ale sklopí zrak, nemoha snésti pohledu Božského Srdce. Zahanben svou zbabělostí, zkusí to znovu, má však týž vzrušující dojem. Opustí salon. Potom však, jako by váben tajemnou mocí, vrací se opět. Zavolá svou ženu: „Koho jsi uvedla do našeho bytu? Kdosi tu je. Říkám ti, že jest zde někdo.“ Tu matka zavolá dcerušky a třesouc se pohnutím, káže jim opakovati modlitbu, kterou se před chvílí modlily za jeho obrácení. A otec je přemožen... Padá na kolena.“

O Ježíši, jak podivuhodné jest království tvého Božského Srdce. Království milosrdenství a lásky. Ty cítíš s rodinou křesťanskou.

BOŽSKÉ SRDCE JEŽÍŠOVO CÍTÍ S RODINOU.

Otec četné rodiny — zbožný a starostlivý — již se loučí se svými drahými, dříve než odejde do domu Otce nebeského. Ještě napomínal děti a povzbuzoval k dobrému a potom kázal, aby mu podali ze stěny obraz Srdce Ježíšova. Ukazuje naň, praví dětem: „Tento obraz byl mojí každodenním útočištěm. Často jsem před ním klekával a se modlil a Srdce Ježíšovo vždy mne vyslyšelo. Tu jsem vždy našel pomoc a útěchu. Před tímto obra-

zem jsem ztrávil nejednu hodinu v modlitbě. Když vy jste spali, já za vás se modlíval. Pod ochranou tohoto obrazu jsem odpočíval, na něj pohlížeje chci i umřít.“

A potom dal obraz, jemu tak milý, nejstaršímu synu, aby on jej nyní opatroval a uctíval. „Byl mojí štěstím, nechť jest nyní tvojí.“ (Posol B. S. J., 1935, str. 122.)

Ano, dobré Srdce Ježíšovo cítí s rodinou. Vždyť chtěl sám prožít svoje mládí mezi námi v kruhu rodinném. Věčný stává se dítětem — poslouchá svých rodičů, koná drobné práce. Jaká to podívaná pro anděly, když pozorují takovou poníženost. V této sv. Rodině nevládla však pouhá láska přirozená, nýbrž vůle Otce nebeského řídila všechny kroky svatých těch osob. A když vůle Otce nebeského žádala, aby opustil Matičku, aby všechny obohatil, neopustil lásku k rodinnému životu. První zázrak učinil v Káni pro rodinu. S apoštoly žil jako otec s dětmi — s nimi jídal skrovný pokrm, s nimi chodil, je poučoval a těšil. Jak rád prodléval v Bethanii u šlechetných sourozenců Lazara, Marie a Marty. Tak velikou má soustrast s pláčící vdovou z Naimu, že velkým zázrakem jí vrací mrtvého syna opět živého. A ještě na kříži pamatuje na svou Matičku i na nás a odkazuje jí nás za děti a nám dává ji za matku.

„Věru, není národa tak velikého, jehož bohové byli by mu tak blízko, jak blízko jest nám Bůh náš.“ (5. Moj. 4, 7.)

I rodinám křesťanským touží přinést štěstí. Chce pomáhat rodičům v strašném boji, který musí prodělavat v nynější době manželská čistota, a dětem vlít do srdce posvátnou úctu a poslušnost k rodičům a ducha zbožnosti a obětavosti. Četné jsou svazky, které nás spojují s Ježíšem — s jeho B. Srdcem. Od Srdce Ježíšova máme nadpřirozený život tak, jako jsme pod srdcem matčiným obdrželi život časný. Na křtu sv. byli jsme takřka přenesení do rodiny Boží. Stali jsme se dítkami Otce nebeského, spoludědici Kristovými, chrámem Ducha sv. Poctil nás názvem svých přátel. Tak chce býti s námi spojen jako vinný kmen spojen jest s ratolestmi.

Toto milostiplné spojení uskutečňuje se milostí posvěcující a trhá je jedině hřích těžký. Proto se nedivíme, že nás tolik varoval před hříchem a zjevuje své nejsv. Srdce trním věnčené, aby nám ukázal, jak Ho rmoutí hřích zvláště těžký, jako kdyby někdo odtrhl od jeho Srdce živý úd. Věděl také, že hříchy na př. proti čistotě, nesváry, prostopášnost nejvíce ničí štěstí rodinné.

On mluví otevřeně — neklame, nežastírá pravdu. Zlé jest, naříká-li matka, dítě: „Nemám, kdo by mi rozuměl.“ Srdce Ježíšovo tomu rozumí. Zkusil, co jest námaha, hlad, pomluva, potupa, nenávisť a nespravedlnost lidská. Ve všem se nám stal podobným, vyjma hříchu. Můžeš proto jíti k němu se vší důvěrou. A

proč si nerozumíte? Snad jste zapomněli na slova jeho: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Jeden druhého břemena nesete. Já nesl vaše, jak kříž můj vám hlásá.“

O kéž bychom se v trudných chvílích trochu zamyslili u Srdce Ježíšova před jeho sv. křížem, jistě by balzám útěchy splynul do duše naší. A když bolest rozrývá srdce nad ztrátou milované osoby, těší Pán Ježíš členy rodiny, jako kdysi Marii a Martu: „Já jsem vzkříšení a život.“ Ani v nejtěžší chvíli poslední tě nepustí. Sám tě chce navštívit ve sv. přijímání a zaslibuje těm, kteří Ho na první pátky 9 měsíců po sobě zbožně přijímají, že neumrou v nemilosti jeho.

Zda to není moudré, aby takové Srdce si vyvolila rodina a jemu se docela svěřila?

SRDCE JEŽÍŠOVO NEJLEPŠÍM VYCHOVATELEM.

Vše pro dítě — volá dnešní svět a přeca s bolestí musíme pozorovat, jak děti nejen v ohledu mravním a náboženském jsou ničeny, ale že jim lidé hříšným ano i zločinným způsobem ani nedají přijíti na svět. Pánu Ježíši nebyly na obtíž děti, i když houfně se k němu tlačily. Ano, volal k apoštolům a všem: „Nechte dítek a nabraňte jim přijíti ke mně, neboť takových jest království nebaské.“ (Mat.

19, 14.) Tím odsoudil jednání těch, kteří jakýmkoliv způsobem je chtějí oloupiti o království nebes.

Dne 9. června 1922 zasvětila se universita na ostrově Maltě Božskému Srdci Ježíšovu. Památkou na tento slavný úkon jest obraz, jak Pán Ježíš tiskne na své Srdce studenta a pod obrazem nápis, že slavné toto zasvěcení se stalo z vlastního popudu studentů a za radostného souhlasu profesorů. Ano, Srdce Ježíšovo miluje mládež a mladé srdce nezkažené tíhne k Ježíšovi.

Mladý věk chce míti nejen poučení, nýbrž i vzor, viditelný příklad — obraz ideálního snažení. A kdo zářivějším příkladem ukazuje mu cestu než Srdce Ježíšovo? I jim podobným se stal. Vidí Ježíše — samého Syna Božího — jako dítě v Betlémě, jako hochu, jinocha v Nazaretě. A mladé, nezkažené srdce uchvacuje jeho nadzemská čistota, hrdinná poslušnost, nepřemožitelná trpělivost, neúnavná pracovitost, odhodlanost, s jakou jde za vůlí Otce nebeského, za jeho ctí a slávou bez kompromisů se světem.

Stojí ovšem takový život mnoho přemáhání, ale jiné pomoci není, chtějí-li býti jednou šťastni a proto Ježíš kráčí napřed se svým křížem a laskavě zve: „Dítě, pojd' za mnou a neboj se z lásky ke mně přinést nějakou oběť. Já jsem nesl pro tebe kříž od jesliček až na Kalvarii. Já sám budu tvojí odplatou!“

Toho se zeptejte! — Dobří jsou to lidé a vzácnou ozdobou jejich příbytků jest pěkný kříž. Upoutá pozornost každého, kdo vejde do domu. Ten si opatřili hned, jak zakládali rodinu a před ním se s dětmi modlivali, u sv. kříže pomoc a útěchu hledávali. Nejsou bohatí, ale kdo je zná, má je v úctě — rodiče i děti.

Kdysi se tázal někdo matky: „Jak jste to dokázali, že máte děti tak dobré a zachovalé. Vždyť jest tomu skoro všude právě naopak?“ — Matka se jemně usmála, ukázala na Ukřižovaného a řekla: „Toho se zeptejte.“

Z lásky k Ježíškovi. — V srdci malé Elišky vzmáhala se velice hněvivost. Matce působilo to značné starosti. I zavedla jednou zlostnou Elišku k obrazu B. Srdce Páně a ukazujíc na Srdce Ježíšovo, pravila: „Hleď, dítě, zde vidíš obraz nejsv. Srdce Ježíšova — toho Srdce, které tě tolik milovalo. Či nechceš z lásky k němu přemáhat hněv a býti hodná a poslušná? Budeš-li se po celý den tak chovati, že s tebou mohu býti spokojena, můžeš to napsati na lístek a vložit sem do toho košíčku u obrazu Božského Srdce P. Ježíše, bude z toho míti jistě radost a požehná ti.“

Eliška přijala tento návrh a statečně bojovala proti hněvu. Mnohdy přišla již v poledne s otázkou, zda smí dáti do košíčku lístek a tak se ponenáhlu naučila nad sebou vítěziti.

O kéž by jen rodiče vodili dítky své k Srdci Ježíšovu a učili je božského jejich Přítele znáti a milovati. Porozumí tomu? — Ještě maličkému Heribertovi ukázal kdysi kněz obrázek B. Srdce Páně a pravil mu: „Hleď, nyní tě zapisuji do nejsv. Srdce, ať je nikdy neopustíš.“ A dolů ještě napsal: „Bud' hodný“. — 19. května 1905. Když povyrostl, říkával Heribert, že to byla smlouva a když já zůstanu hodný, nevymaže mne nikdy P. Ježíš ze svého Srdce a zůstal hodný, až do své zbožné smrti r. 1917.

Proto nepohrdejte tímto vzácným Přítelem dítek. Dobře to s nimi myslí — jistě lépe než ti, kteří chtějí to nejkrásnější v dítěti znetvořit, ubít nevinnou duši, o nichž se vyslovil sám Bůh: „Běda tomu, kdo by pohoršil jedno z maličkých těchto.“

VÍRA V PAPERSCÍCH SRDCE JEŽÍŠOVA.

Velikou jistě důležitost pro život člověka má sv. víra. Vždyť bez víry nemožno se Bohu líbiti a na víře, jakou máme a jak dle ní žijeme, učinil B. Vykupitel závislou naši spásu. Proto mnoho na tom záleží, aby si rodina uchovala pravou a vroucí víru.

Než mnoho je těch, praví kardinál Bertram, kteří klepají na dveře příbytků vašich a nabízejí se vám za učitele a vůdce. Dobývá se do domů vašich nevěrecký tisk a jeho hlasatelé volají:

„Není Boha, lid jest vlastně sám sobě bohem, není božského světového řádu.“ Dobývá se k vám hřích a našeptává ti, abys odhodil Desatero, jako dávno již překonané stanovisko. Snáží se vniknouti nenávist jednoho proti druhému a rozvrátit dosavadní řád. Drze vztyčuje hlavu i nemravnost a zničit chce posvátnost manželství i krásu čistoty.

Žádá vstup i Ježíš — tvůj Bůh a Spasitel — Ježíš věčný, který neumírá, ten Ježíš, který pro tebe trpěl. On se ti nabízí za vůdce, který již miliony šťastně provedl tímto údolím slzavým do vlasti nebeské. A neukazuje ti cestu toliko svým slovem, nýbrž i svým sv. příkladem a co hlavního jest, dává i milost, abychom mohli žít, jak nás slovem i příkladem učí.

Praví kardinál Bertram: „Kde šťastní jsou lidé, že mají poklad pravé víry, tam panuje i láska k modlitbě, lidé rádi chodí na mši sv., tam slyšet zbožný zpěv, tam na večer zaznívá v domech modlitba sv. růžence, v úctě jsou sv. kříže u lesů i cest, tam důvěra září z očí dítek vůči knězi, tam rostou vonné květy života z víry, takořka jarní dech vane krajinou a s anděly zbožnosti, vchází do příbytku i andělé pokoje.“

A Srdce Ježíšovo činí nám právě víru sv. milou a drahou. Vždyť láska to byla, která přiměla Spasitele našeho, že se nás ujal a nenechal nás žíti v hrubé, pohanské nevědomosti a bludu. Láska jeho založila církev sv.

a ji posvětil a upevnil krví sv., aby byla svatá a neporušená, neomylná učitelka pravdy.

Víra sv. ti říká, že tě stvořil Bůh a Srdce Ježíšovo dodává, že z lásky to učinil, ano i tě vykoupil, abys věčně jednou u Boha žil. Víra sv. nám vypravuje, jak dal Bůh příkázání lidem s velikou mocí a velebností, Srdce Ježíšovo ukazuje, že to jsou cesty jeho lásky, po nichž nás vede k časnému a věčnému blahu. A mluví-li o věčných trestech, činí to z lásky k nám, aby kolísající zadržel od záhuby věčné. O utrpení tě učí Srdce Ježíšovo, že jest ohněm očišťujícím, cestou k věčné koruně slávy, kterou jeho láska nám připravila. Rodinu postavila jeho láska na základech svatosti, lásky a nerozlučnosti, aby ji zachránil od rozvratu. Aby osladil rodičům povinnost starat se o děti, těší je, přijmou-li je ve jménu jeho, jako by jeho přijali. Věděl, jak těžká nám mnohdy láska k bližnímu a tu láska Božského Srdce jeho tak to zařídila, že projevy lásky k bližnímu přijímá, jako projevy lásky k sobě. I hrůzy hrobové ozářila láska jeho nadějí, na slavné zmrtvýchvstání a na nový, dokonalejší život.

Ježíš dovede osladit náš život. Útěcha je to, že jest mi odpuštěno, že jsem dítkem Božím, že Srdce Ježíšovo jest pro mne vždy otevřeno, že Pán si všímá i každého na pohled nepatrného úkonu lásky, aby mi jej odplatil, útěcha, že jsem spoludědicem slávy Kristovy.

„Našel jsem Boha a více ho neopustím.“ — V chudičkém domku v předměstí Říma živořila bídná rodina — otec, matka a 2 synové. Na F. Boha zapoměli; než ani spokojenosti tu nebylo. Božské Srdce Ježíšovo hledá však dnem i nocí své ovečky. Matka dostala se do styku s jedním klášteřem a tam poznala křesťanskou lásku, poznala i Ježíše a jednoho dne přinesla domů obraz Srdce Ježíšova. A muž — dosud rouhač — dívá se na obraz a hle, běře jej do rukou a sám zavěšuje na stěně. Náš Pán již zvítězil. Kdykoli četl nápis na obrazu: „Božské Srdce Ježíšovo, požehnej tuto rodinu tobě zasvěcenou“ — umlkla kletba v jeho ústech. I své dva syny poslali k sv. přijímání. Ještě zbývalo, aby se mu slavnostně zasvětili. Na ten den očistili nejen dům, ale i duši svou. Otec po 26 letech opět byl u sv. svátostí a celá rodina s ním.

A nyní slunce našeho života — láska Srdce Ježíšova — proměnila dům v kousek ráje. Chudý dělník se slzami v očích a s vděčností říkává: „Našel jsem Boha a víc Ho neopustím.“ (Posol B. S. J. 1933, str. 285.)

BOŽSKÉ SRDCE JEŽÍŠOVO ÚTOČIŠTĚM A ÚTĚCHOU RODINY.

V zásvětné modlitbě děkujeme B. Srdci Páně, že chce s námi přebývat a s námi se

sdíletí o všechny naše úzkosti a starosti, o všechny radosti a strasti.

Ano, od té chvíle — dí P. Mateo — co Král zasedl uprostřed rodičů a dětí, nemají již smutného práva trpěti sami, neboť Ježíš nese s nimi jejich kříž. Nemají ani sami se radovati, neboť tu jejich radovánky byly by lživé, zanechaly by po sobě osten smrti, neštěstí, výčitky svědomí. Jak oslazuje se bolest, když Ježíš jest vůdcem rodiny od rána do večera. Jeho Srdce jest sluncem, které pozlazuje kolébku maličkých, ozařuje paprsky naděje i poslední bolestné loučení. Slibuje Pán: „Budu se těšiti ve všech jejich utrpeních. A již v Písmě sv. nás těší: „Kdyby i matka se zapomenula nad tebou, já se nezapomenu.“

Zvlášť bolestné bývá pro zbožnou rodinu, když někdo z jejich členů jde po cestách špatných. K útěše takových uvádím slova P. Mateo, která promluvil roku 1930 při jednom shromáždění: „Poslyšte: Ve jménu B. Srdce Páně, které já nehodně zde zastupuji, jestliže jest v rodině jedna lampa, která svítí, jedno srdce, které opravdu miluje Srdce Ježíšovo, neobávejte se o své hříšníky, o své marnotratné syny... Máte doma mravně těžce nemocného — duši bloudící po cestách špatných? Snažte se milovati Spasitele svého velikou láskou, žijte životem vpravdě křesťanským, vaše zbožnost nebudiž v zevnějšku — pouze v medailkách a škapulířích, ale necht' vychází z

upřímného srdce a budete viděti divy. — Opakuji ještě jednou, že není nekajícnosti u manžela, jestliže manželka jest lampou a ciboriem.“

Pán náš sám ujišťoval, že nechce smrti hříšníka a sliboval, že hříšníci najdou v jeho Srdci nesmírné moře milosrdenství. Ct. Marii Rafolsové pravil: „Všichni, kdo trpí, nechť přijdou ke mně, všichni, kdo jsou v tísní, všechny mé nešťastné děti, ubozí hříšníci. Toužím, s větší prudkostí po tom, abych jim udělil své milosti, než osi sami.“

Bylo to za války, vypravuje P. Mateo, znal jsem rodinu — mohu říci šťastnou — otec plukovník, matka a 8 dětí. Sám jsem je zasvěcoval. Otec musel do války. Psal často — až pojednou dopisy docházely čím dál méně, na konec naprosté ticho. Co se stalo? Tu asi po roce přijde domů, ale chladný, ledový a oznamuje manželce, že zadá o úplný rozvod — navždy odejde. Nic nepomohly slzy a prosby manželky. Za několik dní se vrátím, abychom udělali všemu konec. Co tu dělati? Sklíčená manželka utíká se v tísní spolu s dětmi k B. Srdci Páně, aby se smílovalo a zachovalo jim tatíčka. Jest pátý den, otec připraven k odjezdu. Tu matka dá nemladšímu dítěti do rukou krásnou sošku Srdce Ježíšova a jdou všichni do pokoje otcova a prosí, aby se naposledy před odjezdem pomodlili před Božským Srdcem Páně. Otec svoluje. Pokleknou a ma-

ličká postaví sošku — modlí se — děti na konec chvějícím se hlasem dodávají: „Srdce Ježíšovo, Srdce Ježíšovo, zachovej nám tatíčka.“

Otec je přemožen. Zůstává doma — odprošuje manželku a ještě večer jde ke sv. zpovědi a ráno všichni — otec, matka, 8 dětí jdou k sv. přijímání, aby poděkovali nejsv. Srdci Páně. Štěstí do rodiny se opět vrátilo. („Zasvěcení“ 1931, st. 174-6.)

BOŽSKÉ SRDCE JEŽÍŠOVO VĚRNÝM POMOCNÍKEM.

Božské Srdce Ježíšovo neopouští věrných svých. Jako tu na zemi, když chodil mezi námi s láskou ujímal se rodin mu oddaných, tak dosud rád pomoc jim skýtá. Vzácná jsou jeho zaslíbení: „Požehnám domům, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Srdce. — Udělím pokoj jejich rodinám. — Budu jim bezpečným útočištěm v životě i smrti.“ — Aspoň některé doklady uvedu.

Příklad: Naučila jsem se uctívat Božské Srdce Ježíšovo, píše jedna paní ze Slovenska, a ve všem trápení jsem se k němu utíkala. A nejsv. Srdce Ježíšovo na přímluvu Matky Boží pomáhá. Kdysi v noci velké bolesti zachvátily jednoho z rodiny. Kde nyní hledat pomoc? Tu v té tísní klekla jsem si před obraz B. Srdce Páně, jemuž jsme se zasvětili, a vroucně se modlila: „Předobrotivé Srdce Ježíšovo,

vidíš moji nesnáz. Tys nejlepší lékař. Pomoz nám v našem trápení.“ A jak se tak modlím, v tu chvíli bolesti nemocného se utišily. (Posol B. Srdce J., 1931, str. 427.)

Vrátím pokoj rodinám. — Měli jsme doma veliký nepokoj, tak píše v poděkování B. Srdci Ježíšovu jedna paní, zlá společnost svedla mého muže. Bouře doma byly na denním pořádku. Kdo jen mohl, raději z domu utekl. K tomu všemu přidružila se i bída. V této tísní, kdo může pomoci, než jedině Pán Ježíš a jeho přesvatá Matka. I zasvětila jsem se s dítkami nejsv. Srdci Ježíšovu a bolestné Matce Páně a k nim úpěnlivě jsme volali o smilování. Spolu jsme vykonali devítník sv. přijímání a řekli jsme si, že nepřestaneme prosit B. Srdce, až nás vyslyší. A vyslyšelo. Muž začal vážně přemýšlet o svém životě — vykonal si dobrou sv. zpověď a pití vůbec zanechal. Jak děkujeme nyní všichni Božskému Srdci Páně. (Posol B. S. J., r. 1930, str. 48.)

Požehnám domům... — Již více let ohrožovala naši rodinu majetková katastrofa. Tehdy s důvěrou jsme si vzpomněli na zaslíbení B. Srdce: „Požehnám domy, v nichž bude vystavený a uctíván můj obraz.“

I obstarali jsme si pěkný obraz Božského Srdce, zavěsili jej na čestném místě v domě a zasvětili se všichni nejsv. Srdci s pevnou důvěrou, že nás Srce Ježíšovo zachrání. Mnozí závistiví se těšili, že nás vyženou z na-

šeho majetku. My však jsme konali s velikou důvěrou několikrát za sebou devítidenní pobožnost k B. Srdci Páně, aby nám pomohlo v této tísní. A naše důvěra nebyla zklamána. Nejsv. Srdce Ježíšovo na přímluvu přesvaté Matky Boží slitovalo se a zachránilo nám majetek. (Posol B. S. J., r. 1931, str. 229.)

Aspoň těchto několik příkladů milosrdenství Srdce Ježíšova. Jen přinesme Pánu srdce plné víry a důvěry. Ctih. Marii Rafolsové pravil Pán Ježíš: „Nedůvěra k mému milosrdenství je jedna z těch chyb, které mne nejvíce bolí.“ — „Jsem ochoten vylíti mnoho milostí, ale chci, aby mne lidé o ně prosili s neobmezenou důvěrou.“ — „Chci, aby si lidé vyprošovali všechny milosti ode mne prostřednictvím mé nejvyšší Matky. Neudělím nikomu milosti, jež by neprošla rukama mé přesvaté Matky.“

JAK UCTÍVAT BOŽSKÉ SRDCE PÁNĚ?

Účel Intronisace — zasvěcení jest, aby Ježíš vládl zcela v rodině křesťanské. Jistý velký konvertita, praví P. Mateo, mi řekl: „Důstojný pane, nikdy nemůžete přeháněti důležitost tažení, které hlásáte. My, my nežijeme pro jiné než pro odkřesťanění rodiny. Ponecháme docela rádi katolíkům kostely, kaple, katedrály, nám stačí, abychom přeměnili společnost, máme-li rodiny. Jestliže to se nám podaří, jest to tam vítězství církve.“

Proto třeba vrátit rodinám Ježíše. Vždyť ho tolik třeba ve svatyni rodin. Ano, celá naše bytost potřebuje Boha. Není minuty v našich dnech, v našem životě, kdy bychom se mohli obejít bez něho. Nežijete v kostele, netrpíte v kostele. Potřebujete-li Boha, abyste ho chválili v chrámě, potřebujete také Boha, abyste se k němu modlili ve svých příbytcích. Obraz Srdce Ježíšova má vám připomínati přítomnost Boží mezi vámi, připomínat zvláštní lásku jeho k vám.

Avšak úcta k Srdci Ježíšovu nemá se jen měřit podle dlouhých pobožností neb modliteb, které bychom snad konali, třeba sestoupiti hlouběji.

Pán Ježíš otevřel a zjevil nám hlubiny svého nejsvětějšího Srdce, abychom v něm pozorovali jeho nesmírnou lásku, jeho svatěctnosti. Tím dává nám na jevo, že úcta k jeho Božskému Srdci není pouze něčím zevnějším. I my máme sestupovati do svého nitra a pozorovat, jak toto Srdce, tolik nás milující — milujeme, jak splácíme urážky mu činěné. Vždyť úcta k jeho nejsvětějšímu Srdci, jak sám dal Pán najevo, má především ráz smírný.

Třeba proto, abychom se sami chránili všeho, čím bychom Božské Srdce Ježíšovo zarmoutili — především hříchu těžkého. Láska a hřích jsou jako oheň a voda — nesnesou se spolu. Hřích vráží trny do jeho nejsvětějšího Srdce

a odtrhuje nás od tohoto milujícího Srdce. Proto, kde vládnouti má Srdce Ježíšovo, nechť nevládne hřích. Nechť nezarmucuje oko jeho špatná četba — obrazy neslušné, — móda nedůstojná chrámu Ducha sv., kterým jest člověk.

Z lásky a vděčnosti a jako náhradu hledme Srdci Ježíšovu činit radost. Podávejme Pánu květy úcty a lásky k církvi sv. katolické, kterou posvětil krví svou, aby nás mohla vésti ku spáse. Trhejme mu z lásky květy svých denních povinností, kterých od nás žádá Bůh, církev sv. a naše povolání. Láska k Ježíši jest takřka kouzelným proutkem, který proměňuje všechny naše úkony ctnosti ve vonné růže, milé Bohu.

Pamatujme však, že ze svých vlastních sil nebyli bychom schopni žíti dle přání Srdce Ježíšova — jen s jeho pomocí. Proto rádi konávejme své modlitby — zvláště ráno a večer — před obrazem Božského Srdce Páně. Především o to musíme pečovat, aby nám P. Ježíš nebyl jako cizí, ale jako ten, který je králem rodiny — jejím božským přítelem a proto hledme s ním žíti ve spojení. Jeho pozdravme, když jdeme kolem obrazu nejsvětějšího Srdce neb svatého kříže. Jemu rádi doporučujme své starosti, práce, své cesty, u něho útěchu hledajme, s ním se radme, než něco důležitého podnikneme, jemu za vše děkujme, na jeho Srdce pohledme, prve než bychom k hříchu svolili. K tomu netřeba mnoho slov, ale srdce upřímného a plné-

ho důvěry a tak se nám stane úcta k nejsv. Srdci milou a jistě velmi užitečnou.

Rodina zasvěcená obdrží zprávu, že nejstarší syn padl na bojišti. Matka vezme depeši a položí ji před obrazem Krále rodiny. Zavolá děti a služebnictvo, rozsvítí světla a jako pravá hrdinka začne zpívat: „Ježíši, naše naděje.“ Pak se všichni pomodlí „Věřím v Boha“. Když se domodlili, řekne matka dětem: „Váš starší bratr odešel na věčnost. Je v náručí Krále rodiny.“ Tu tekou slzy před Božským Srdcem. Hle, toť neskonalá pocta, vzdaná Králi lásky.

V jiné rodině děti vracejí se ze školy. Nesou krásná vysvědčení. S radostí běží k rodičům. Otec však jim praví: „Děti, složte nejprve svá vyznamenání k nohám Ježíšovým. Jemu poděkujte, on je hlavou rodiny. Rodiče vám jednou odejdou, ale tento Král vás neopustí nikdy.“

Nač bychom se báli přijat děti, když P. Bůh chce. Když nám je pošle, pomůže nám je i vychovat. Nesmíme mítí tak malou důvěru“, — dí zbožný otec.

Mši sv. mějme ve veliké úctě. Tam obětuje se Král náš, za nás, aby nás očistil od denních chyb, aby duše naše posvětil, zlé od nás odvrátil a požehnání domu zjednal. Očitý svědek zemětresení v Cumanu v Jižní Americe, při čemž zahynulo na 300 osob, vypravuje, jak 60 dívek, které byly v klášterní kapli na mši sv. v té době, jako zázrakem bylo zachráněno. Vždyť klášter i budovy města se zřítily, jen

ona kaplička zůstala nepoškozená. — Proto zvláště v neděli nikdy nevynechejme bez důležité příčiny mši sv. a všedního dne, kéž aspoň někdo z rodiny by mohl jíti na mši sv., aby přinesl domů požehnání Boží.

Nechť je nám též svatou radostí jíti často k sv. přijímání — radostí, že můžeme se podivuhodným způsobem spojit s Králem své rodiny a přijati od něho záruku slavného vzkříšení.

K misionáři připlul na člunku divoch, — ubožák ztratil ženu i děti, jak mu bylo smutno — i prosil o sv. přijímání. A když druhého dne při mši sv. zbožně přijal Tělo Páně, pravil po delší, vroucí modlitbě: „S Bohem, Otče, už mám to, co činí lidi silnými. Nyní již mohu žít sám.“ — A šel si pro tuto posilu 100 mil daleko. I my potřebujeme v denním boji a kříži tuto nebeskou posilu.

Zvláště dle přání Božského Srdce Páně, hledme na první pátky v měsíci, na svátek Krista Krále přijati zbožně sv. přijímání jako náhradu za urážky mu činěné.

Svátek Božského Srdce Páně budiž svátkem rodinným. Ozdobte zvláště jeho obraz a obnovte slavnějším způsobem zasvěcení B. Srdci Páně, — podobně i na svátek Krista Krále.

Přijměte tedy Ježíše ve svých domácnostech jako Krále — přítele. Otevřte mu srdce i dveře. Trpíte, — jste zarmoucení? Jest skoro pošetilostí dávat vám tuto otázku, mnohému

snad jen rozjitří tajnou ránu. Hle, Ježíš rozumí vašemu utrpení, dobře to s vámi myslí a nejlépe dovede potěšiti. Ano, otevřte velikému příteli, potěší vás jako potěšil rodinu v Bethanii. Jaká to škoda zápasiti, trpěti bez tohoto Přítelce. S ním lépe kříž svůj ponese, s ním vytrváme až do konce, abychom i v nebi věčně u něho se těšili.

ZPŮSOB INTRONISACE — ZASVĚCENÍ.

1. Příprava.

Důležité jest při tomto zbožném díle, aby se obřad intronisace Srdce Páně konal s jakýmsi zevnějším leskem. Proto se ustanoví některý den významný pro rodinu neb zasvěcený svátek, první pátek v měsíci a p. Nechtě jest celá rodina pokud možno přítomna.

K získání odpustků je třeba, aby byl přítomen kněz. Intronisace Srdce Páně, otvírajíc knězi práh rodinný, tvoří pojítka, které podle ducha Církve má sjednocovati svatyni rodinnou se svatyní církevní.

V den intronisace je žádoucí, aby se dala sloužiti mše sv. na úmysl těch, kteří se chtějí dát zasvětit. Velmi krásné jest, když celá rodina, pokud možno, přistoupí k sv. přijímání.

Obraz — neb soška Srdce Páně se předem připraví na oltáříku ozdobeném květinami a svícemi. Kněz obraz posvětit a pak jej sám,

možno-li, zavěsí neb postaví na vyhlédnuté čestné místo.

2. Obřad intronisace.

Kněz, oděn rochetou a štolou barvy bílé, posvěť nejprve obraz neb sochu Srdce Páně.

(Obraz se zavěsí a na to všichni stoje pomodlí se hlasitě „Věřím v Boha“. Potom promluví kněz o významu zasvěcení a po promluvě modlí se zásvětnou modlitbu.)

ZÁSVĚTNÁ MODLITBA RODIN.

(Schválená papežem Piem X. 19. května 1908.)

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tys projevilo svaté Markétě Marii přání vládnouti nad rodinami křesťanskými. My tedy dnes přicházíme, abychom prohlásili tvou neobmezenou vládu nad rodinou naší. Od nynějška chceme žít životem tvým, chceme v srdci svém pěstovati ctnosti, za které jsi přislíbilo pokoj už v tomto životě, chceme se bedlivě varovati ducha světského, kterého ty zavrhuješ. Vládní nad naším rozumem prostotou naší víry, vládní nad naším srdcem láskou bez výhrady, kterou srdce naše bude planouti pro tebe a jejíž plamen budeme živiti častým sv. přijímáním. Božské Srdce, předsedej našim schůzkám, žehnej našim podnikům duchovním i časným, zaplašuj naše starosti, posvěcuji naše radosti, zmírňuj naše útrapy. Kdyby tě však přece někdo z nás

zramoutil, připomeň mu, o Srdce Ježíšovo, že jsi kajícímu hříšníkovi dobrotivé a milosrdné. Až pak uhodí hodina rozloučení, až přijde smrt a naplní nás zármutkem, podrobíme se tvým věčným úradkům všichni, jak odcházející, tak i pozůstali. Budeme se těšiti myšlenkou, že nastane den, kdy celá rodina, v nebi zase spojena, bude moci na věky chváliti tvou slávu a tvá dobrodiní. Kéž neposkvrněné Srdce Panny Marie a slavný patriarcha svatý Josef přednesou ti toto zasvěcení a nám je připomínají po všechny dny našeho života. Budiž velebeno Srdce Ježíšovo, Srdce našeho Krále a Otce.

(Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci... za nepřítomné členy. — Otčenáš, Zdrávas, Odpočinutí za zemřelé členy rodiny. — Zde možno zazpívati píseň ke cti Božského Srdce. — Potom se všichni pomodlí poděkování.)

PODĚKOVÁNÍ RODINY BOŽSKÉMU SRDCI PÁNĚ.

Sláva a čest budiž Božskému Srdci Ježíšovu, které nám prokázalo tak veliké milosrdenství. Z tolika tisíc nás Božské Srdce vyvolilo za dědice své lásky. Náš příbytek stal se dnes svatyní smíru za nevděk tolika lidí. O Božské Srdce Ježíšovo, jak nezaslouženého štěstí učinilo jsi nás účastnými, že tebe jako Pána a Ochránce své rodiny smíme pozdraviti. V nej-

hlubší úctě se ti klaníme, tobě děkujeme, že chceš mezi námi přebývati a s námi se sdíleti o všechny naše úzkosti a starosti, o všechny radosti a strasti. Nejsme hodni, abys k nám zavítal, avšak zůstaž přece s námi, ó Pane, a učiň nás všechny vroucími ctiteli svého Božského Srdce. Zasvěcujeme a odevzdáváme se ti se vši důvěrou a oddaností, ó Božský Spasiteli a prosíme tě o tvé svaté požehnání pro všechny své práce a zaměstnání. Kéž tento dům jest ti příbytkem tak milým a drahým jako ti byl v Bethanii dům Marie a Marty, kam jsi rád vždy zavítal. Poroučíme ti, ó Srdce Ježíšovo, všechny své záležitosti a prosíme tě o útěchu a sílu v utrpení a pokušení. Ale obzvláště ti poroučíme ony duše, které nám smrt odňala. Zůstaň s námi, ó Pane, a buď nám pomocí v bouřích tohoto života. Vzdal od nás noc nevěry a nesvornosti. Dej, abychom ti sloužili v pracovitosti, čistotě a lásce. Buď velebeno a milováno, ctěno a slaveno v tomto domě nejsvětější Srdce Ježíšovo nyní i na věky. Amen.

(K neposkvrněnému Srdci Marie Panny modlí se: Zdrávas Královno... a přidají se prosby:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi.
(3krát.)

Neposkvrněné Srdce Mariino, oroduj za nás.
Svatý Josefe, oroduj za nás.

Svatá Markéto Marie, oroduj za nás.
Velebeno budiž nejsvětější Srdce Ježíšovo po
všechny věky věkův. Amen.)

Kněz udělí přítomným požehnání slovy:

Požehnání všemohoucího Boha Otce, Syna
i Ducha svatého, sestup na vás a zůstaň vždy-
cky s vámi. Amen.

ODPUSTKY.

1. Odpustky 7 let a 7 kvadragen všem čle-
nům rodiny, kteří jsou přítomni zasvěcení aspoň
se srdcem zkroušeným.

2. Plnomocné odpustky těm členům rodi-
ny, kteří při tom přijmou sv. svátosti a po-
modlí se v kostele na úmysl sv. Otce.

3. Odpustky 300 dní jednou za rok v den
obnovy zasvěcení před obrazem Srdce Páně.

4. Plnomocné odpustky v den výroční ob-
novy zasvěcení, přijmou-li sv. svátosti, po-
modlí se už na úmysl sv. Otce a obnoví doma
zasvěcení před obrazem Božského Srdce.

(Odpustky ty byly uděleny papežem Bene-
diktem XV. dne 27. dubna 1915 a rozmnoženy
1. března 1918.)

Podmínky: Zasvěcení musí se vykonat do-
ma, ne v kostele. — Obraz musí posvětit kněz.
— Možno-li, kněz má býti přítomen při zasvě-
cení. — Třeba užítí zászvětné modlitby, jak výše
uvedena.

DENNÍ OBNOVA RODINNÉHO ZASVĚCENÍ

Nejsladší Spasiteli, u nohou tvých pokorně klečíc obnovujeme zasvěcení své rodiny tvému nejsvětějšímu Srdci. Budiž stále naším králem, úplně a zcela důvěřujeme v tebe. Tvůj duch pronikejž naše myšlenky a naše přání, naše řeči i skutky. Žehnej našim podnikům, buď účasten našich radostí i našich strastí a našich prací. Uděl nám, abychom tě vždy lépe poznávali, tebe více milovali a neúnavně tobě sloužili. Kéž zaznívá po celém světě jediný hlas: Budiž milováno, ctěno, slaveno vždy a všude vítězné Srdce Ježíšovo. Amen.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď králov-
tvé.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ochraňuj naše
rodiny.

Imprimi potest. Pragae, die 17. X. 1935. P. J. Haderka,
C. Ss. R., Sup. Prov. Imprimatur Nr. 17089. Olomucii,
die 18. X. 1935. Dr. Joannes Martinů, vicarius generalis.

„ŽIVOTEM“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální.
Vychází ve Frýdku dvakrát v měsíci. Cena jednoho
sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na
celý ročník i s poštovným 13 K. Číslo poštovního účtu
šekového v Praze 303.183. — Vydavatel Exerciční dům
ve Frýdku. Telefon č. 38. — Řídí R. Schikora C. Ss. R.,
Mor. Ostrava. — Odpovědný redaktor R. Schikora C.
Ss. R. — Tiskla Typia, Mor. Ostrava, Těšínská 21.